

Issız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Aralık 2022

Terk edilmişliğin bir kâbus olacağını tahayyül etmiştim yitik zamanlarımda hayatımı hayallerle örüp de istişare ederken iç sesimle.

Baskın çıkacağını hep de biliyordum üstelik ne de olsa dış sesin rüzgârında savrulmuştu gamlı notalarım ve bir örtü bir örüntü gibi parmaklarım nasıl da özlemiştim çocukluğumun devasa duvar piyanosunu.

Şiirini de yazdığım piyanomun:

“Fildişi yalnızlığım ve duvar piyanom.”

Bana armağan edilen melodilerle geçti çocukluğum ve yaşadığım mevsimi sevgi iklimi belledim bir ömür ve bir ömür hep sevdim insanları karşılık beklemekten ziyade nasıl da emindim çok sevdiğimden.

Derken testi suyolunda kırıldı.

Nasrettin Hocayla büyümüş bir kitap kurdu olarak çocuk kalbimi de muhafaza etmişken bir ömür.

Yaşım kaç olursa olsun sahibesi olduğum çocuk kalbim ve çocuksu masumiyetim:

Ne büyüdüm ne de kadın oldum.

Issızlığım ve ben bir arada iki dost olarak yaşamışken bir ömür...

Sessizliğin ikliminde devasa mısır koçanları ile bir arada ve de yaz mevsiminin en güzel yiyeceği iken d/ işlediğim mısır koçanı ve tanelerini kaybettiğim aslında kendimi kendimden sakındığım...

Sonra ne mi oldu?

Bir bir göç etti sevdiğilerim üstelik bana sevmeyi öğreten ve taraflarınca çok sevdiğime de emin iken pek çok insanın...

Kaç bayt sahi sevgisizlik?

Kaç milyon kare yüzölçümü ihanetin ve insafsızlığın?

Vicdan denen haritada neden atlasta yer almıyor?

Benim birden fazla öyküm varken ve de ben sadece kendime öykünmüşken hali hazırda ölümü mü bekliyorum üstelik kendi ellerimle yıktığım iç dünyamı neden koruyamadım ki ben uzak diyarlardan dahi gelen esintinin yıkıcı gücünde hep mi mağdur kılınırdı insan?

Sözcükler.

Tuşlar.

Kareler.

Duygular.

Ve ben...

Ben-merkezcil olduğumu söyleyenlere bakıyorum da ve hepsi sırta kadem basmışken daha kaç sırrımı saklar korur ki o kırık sırlı ayna?

Biz olmaya meylettiğim kim olursa olsun beni hep benle bıraktı ve terk etti insanlar...

Bir de yaşarken gidenler yok mu?

En kötüsü de bu işte:

Onların asla mevcut olmadıklarını ise bu gün öğrendim ve biliyorum da artık her şey ve de herkes için

çok geç olduunu...

Hem de hiç olmadığım kadar eminim ve işte metin olma yolunda ilerlerken beni tek terke etmeyene sığındığım kadar da huzurlu ve güçlüyüm üstelik güç bela sevenlere inat...